

2. Нагайчук Н.Г., Третяк Н.М. Можливості використання технології blockchain у страхуванні. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: «Міжнародні економічні відносини та світове господарство»*. 2018. Вип. 19. Ч.2. С. 104-107.

3. Яременко О. Л. Кризисные факторы и направления сбалансирования хозяйственной системы : монография. Взгляд из Украины. Кн. 2 / Под ред. В.М. Гейца, А.А. Гриценко. Київ : Нац. акад. наук. України, Ин-т экономики и прогнозирования, 2012. Гл. 7. С. 114-119.

4. Ali R., Barrdear J., Clews R., Southgate J. Innovation in payment technologies and the emergence of digital currencies. *Bank of England Quarterly Bulletin*. 2014. № 54(3). С. 262-275.

*Науковий керівник: Сіренко Н.М., д-р екон. наук, професор,
завідувач кафедри фінансів, банківської справи та страхування,
Миколаївський національний аграрний університет,
м. Миколаїв, Україна*

Гурінович Є. М.
*здобувач вищої освіти 4 курсу факультету
менеджменту, маркетингу і логістики
Одеська національна академія харчових технологій,
м. Одеса, Україна*

РЕГЛАМЕНТАЦІЯ ПРОДОВОЛЬЧОЇ БЕЗПЕКИ В ЄС

Модель успішного розвитку сільськогосподарського сектора демонструє також Єдина аграрна політика Європейського союзу (ЄАП), в яку в 2015 році було впроваджено низку змін, які передбачають переведення частини (4,5%) бюджетної підтримки від прямого субсидування до заходів з розвитку сільських територій. В даний час система прямого субсидування ЄС включає такі елементи: базову премію; компенсацію за реалізацію аграріями певних заходів з охорони навколишнього середовища; субсидії молодим фермерам.

З моменту появи Єдиної аграрної політики, початкові цілі якої були зафіксовані статтею 39 Римського договору 1957 року (збільшення продуктивності, забезпечення достатнього життєвого рівня сільського населення, стабілізація ринків, забезпечення наявності продовольства, розумні споживчі ціни на продовольство), вона проголошувалась в якості одного з головних пріоритетів Співтовариства. У 1962 році були встановлено три головних принципи проведення ЄАП: цілісність ринку, перевагу продуктів ЄС та фінансова солідарність. Безумовно, члени ЄС як суверенні держави можуть в певних межах проводити самостійну аграрну політику, але характер і обсяги підтримки національних сільгоспвиробників суворо формалізовані правилами Євросоюзу.

Реалізація ЄСП має свою специфіку в силу того, що рішення про створення ЄСП було прийнято в 1960 р, а багато європейських країн, які є членами ЄС в даний час, приєдналися до даної міжнародної спільноти тільки в останні 20 років. У зв'язку з цим необхідно відзначити особливості аграрної політики деяких країн Центральної та Східної Європи і їх трансформацію в процесі приєднання до ЄС та інтеграції в ЄСП. Такі країни як Польща, Болгарія, Румунія, Чехія, Угорщина зазнали певних труднощів, схожі з труднощами української економіки після розпаду СРСР. В ході економічних перетворень в цих країнах різко знизилося виробництво продуктів харчування, були відсутні передумови для розвитку великомасштабного виробництва. Це призвело до того, що забезпеченням продовольчої безпеки в Польщі займається не тільки вищий рівень державної влади, а й органи місцевого самоврядування, які отримали істотну частку повноважень й фінансуються з державного бюджету.

У Румунії першими кроками реформування стали розпуск більшості кооперативів і розподіл землі між селянами, що спочатку тільки посилило кризу. Основними процесами реформування були деколективізація сільського господарства, перетворення державних підприємств в комерційні, відхід від обов'язкового централізованого планування, створення умов для реорганізації сільського господарства на основі приватної власності. [1]

У Чехії в 1992 р. була розроблена особлива сільськогосподарська політика, оформлена пізніше в федеральну аграрну програму, що була основою переходу до дій системного характеру. Сенс програми зводився до того, що держава брала на себе початкову підтримку найважливіших трансформаційних процесів в сільському господарстві на етапі його переходу до ринку. При цьому дії держави зводилися до мінімального коригування ринку [2]

Аналізуючи внутрішньої та зовнішньої підтримки сільгоспвиробників і національного продовольчого ринку, що практикується провідними аграрними країнами світу, можна зробити наступні висновки.

По-перше, сільське господарство в постіндустріальній економіці зберігає своє стратегічне значення, перш за все, як гарант продовольчої безпеки.

По-друге, як показує зарубіжний досвід, досягнення високих показників у сільському господарстві стає можливим на основі об'єднання зусиль агробізнесу і держави, при цьому роль останньої в умовах наростаючої глобалізації зростає як за глибиною (державний, регіональний, місцевий рівні підтримки), так і за шириною впливу (стимулювання внутрішнього та зовнішнього попиту, різноманітний захист національних виробників тощо). Головні зусилля держави концентруються при цьому на підтримці вітчизняних виробників, збільшення конкурентоспроможності вироблених ними товарів і стимулювання сільськогосподарського експорту.

По-третє, при скороченні абсолютних обсягів прямої підтримки фермерів в США і ЄС в останні роки її значення не зменшується. Більш того, інструменти, що використовуються покликані, насамперед, згладжувати

негативні наслідки несприятливої кон'юнктури. Різноманітні програми прямої підтримки аграрного сектора на державному рівні активно доповнюються регіональними формами сприяння.

Початок нового тисячоліття характеризується подальшим розширенням залученості США і Європи в світову торгівлю сільськогосподарськими товарами. Найбільш яскраво ця тенденція проявляється в США, де обсяг зовнішньоторговельного обороту сільськогосподарською продукцією зберігається на рівні близько 50% від загального обсягу сільськогосподарського виробництва. Зростання експорту супроводжується зростанням імпорتنих поставок сільськогосподарської продукції.

Таким чином, теорія і практика доводять, що рівень продовольчої безпеки безпосередньо залежить від ступеня та ролі державного регулювання сільського господарства і чим вище рівень державного регулювання, тим вище ступінь самозабезпеченості країни в продовольстві.

Список використаних джерел:

1. Гребенюк М. Правовий механізм гарантування продовольчої безпеки в сучасних умовах. URL: <http://pravoznavec.com.ua/period/article/6208/%CC#chapter>
2. Васільєва Л. М. Методичні аспекти державного регулювання стійкого розвитку аграрного сектору в зарубіжних країнах. *Науковий вісник Академії муніципального управління*. 2011. № 4. С. 74 – 83.

Науковий керівник: **Павленко Г. М.**, *ст. викладач, Одеська національна академія харчових технологій, м. Одеса, Україна*

Жмирова О. О.

*здобувач вищої освіти 4 курсу факультету ММіЛ
Одеська національна академія харчових технологій,
м. Одеса, Україна*

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПРОДОВОЛЬЧОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Одним із головних елементів економічної політики держави є продовольча безпека, що спрямована на забезпечення стабільного виробництва продуктів харчування, доступності їх отримання та використання населенням відповідно до фізіологічних норм споживання за рахунок власного виробництва та надходження від імпорту. Продовольча проблема належить до категорії глобальних, оскільки для її розв'язання не достатньо зусиль окремих держав, а потрібне налагоджене співробітництво світової спільноти, незалежно від суспільного та економічного розвитку. Тому в умовах економічного розвитку в Україні реальна і повноцінна система продовольчої безпеки повинна охоплювати такі складові: міцне і надійне забезпечення, що базується на